

zraku pa živina ne more zdrava ostati. Zatorej je skrbeti za prevetranje hlevov. Treba je torej ventilacije, ki pa ne sme biti tako napravljena, da bi vleklo naravnost v živino. Nekateri prevetrujejo le s tem, da včasih odpro okna, ali to nikakor ni dobro. Bolje je, da prav pod stropom naredo se sapni predori, kateri naj pa bodo tako narejeni, da se lahko zapirajo.

Zrak pa v hlevu mnogo izprija gnijoča gnojnica, katera zleze v rahla tla. Zaradi tega je treba gledati, da se hlevu napravijo trdna tla, da vanje ne leze gnojnica in skrbeti je za dobre gnojnične odtok. S superfosfatnim mavcem je tudi dobro nastiljati, ker ovira razkroj gnoja v hlevu in zadržuje amonjak ter tako pripomore, da zrak manj okuži.

Kmetijske raznoterosti.

Ptiče krmi po zimi, ko jim manjka hrane. Krma se pa tičem ne sme dajati v sneg, kjer se zgubi in zmoči. Posuj je na kako desko in deni v kak grm. Če pa ni grma blizu, je pa deni na kak drug kraj. Okrog pa nasadi kacega protja, da mačka ne more hitro planiti po tičih in jej uidejo. Kruha pa ne dajaj tičem. Kruh se skisa, ako se zmoči in tiči potem poginejo, ako ga jedo. Najboljša krma je konopljino seme, zmleti oves, solčne in bučne peške, malo špeha, orehova jedra in kaj podobnega.

Kravam mlekaricam ne smeš dajati grahove slame, pa tudi ne mnogo ječmenove. Ravno tako ni za take krave na debelo zmleti bob, grah ali pa graščica. — Ugodna krma za krave mlekarice so pšenični otrobi, posebno pa tudi na debelo zmleti oves.

Močnejša drevesa je najbolje, če jih presadiš po zimi, kadar je zemlja zmrzla. Čim več prsti si odnesel na drevesnih koreninah na novo mesto, temveč upanja je, da se drevo prime. Pomladi je treba takim presajenim drevesom večkrat prilivati, ako vreme samo na sebi že ni vlažno.

Poučni in zabavni del.

Deset let v Ameriki.

(Iz osebnih spominov Rusa P. Tverskega.)

I.

Leta 1881. sem z Ollendorfovimi učbenikom in neznatnimi sredstvi v žepu v Novem Yorku stopil z atlantskega parnika. Znancev nisem imel nobenega izimši dveh ali treh Rusov, raztresenih po raznih mestih. Za praktično delovanje nisem bil prav nič pripravljen. V domovini bil sem nekaj v vojaški službi, največ se pa nisem z ničemer pečal, kakor je že navada pri največ ruskih večjih posestnikih. Nekaj me je vleklo k zemlji, kakor vsacega Rusa, ki misli, da brez koščka zemlje, brez kmetije ne more živeti na belem svetu, zaradi tega nameraval sem postati posestnik, kje in kako nisem vedel sam, zdelo se mi je neobhodno potrebno pridobiti si zemlje, delati, delati in delati. . . . Na nobeno drugo stvar nisem mislil, kakor na poljedelstvo, o katerem sem nekaj razumil iz skušnje. O obrtniji in trgovini imel sem pojme in predsodke ruskega človeka, nikdar nisem videl nobene tovarne razun žganjarne. Na pol

sem znal nemški in francoski, ali angleščine nisem znal prav nič. Druga rodbina je imela priti za menoj čez 2 ali 3 mesece. Denarja sem imel od 2000 do 3000 dolarjev. Kakor vidite, moj položaj ni bil posebno zaviden in zaradi tega sem vsekako hotel pečati se s kmetijstvom, da bi vsaj bili siti in ne bi stradali. V Novem Yorku sem ostal samo jeden dan. Zakaj sem šel v Florido, tega sam nisem vedel. Morebiti zaradi tega, ker sem iz Rusije že dopisoval z neko Rusinjo v Floridi, s katero sem se bil seznanil na pariški razstavi. Bodi kakorkoli prišel sem po železnici v Jacksonville ob veliki reki St. John nekaj milj od njenega izliva v Atlansko morje. V to mesto prišel sem čez tri ali štiri dni. Prepričal sem se, da z svojimi malimi sredstvi ne morem kupiti nič pripravnega v mestni okolici, kajti cena za zemljo je bila od 50 do 200 dolarjev za akr, sklenil sem potovati v neobdelane kraje, v gozde, in nekega lepega jutra bil sem na majhnem parniku, kateri je redno vozil od Jacksonvilla gori po reki St. John, kacihi 700 milj naravnost na jug.

Vročina je bila neznosna, na večer je na vodi postalo prijetno. Usel sem se na konec parnika in se zabaval in čudil bujni rastljivosti, kakeršne še poprej nisem videl, tej množini rib, želv in aligatorjev, ki so se ves čas igrali okrog ladije. Jedinii drugi potnik je bil lastnik parnika, kakor se je pozneje pokazalo, bogat, velik jacksonvillski trgovec, ki je potoval na jug ogledovat nove zemlje. Po večerji je takoj prisedel k meni in mej nama začel se je jako zanimiv pogovor za postranskega poslušalca. Pokazalo se je, da je on Irlandec, ki je že 20 let v Ameriki in si je pridobil veliko premoženje. Nekdaj se je on učil francoščine in s pomočjo Ollendorfa, od katerega se jaz nisem ločil, in pa s pomočjo nekaterih francoskih besed, katerih se je on težko še spominjal, sva se razgovarjala globoko v noč. Od njega sem izvedel, da v Floridi, posebno v njenem južnem delu, kamor smo potovali, ni niti poljedelstva niti živinarstva v tem zmislu, kakor se je mi mislilo. Jedinii rastlina, katera se ondu goji z nekakim vspehom je pomerančno drevo, v nekaterih krajih poskušajo tudi s sladornim trsom, bananami, ananasi in drugimi tropičnimi sadeži, ali ničesa se ne more povedati o kakem pozitivnem vspehu. Ko se zemlja ravno začinja naseljevati, nikdo nič gotovega ne ve, in treba je biti jako previden k vsemu, kar se vidi in sliši. Zame, ki sem mislil, preživeti svojo rodbino s poljedelstvom, to ni bilo veselo, naj bi pomeranče in banane tudi vspevale, ali s tem se vendar ne preživiš. Zato pa na drugi strani ni zime, toplo je vse leto in posebne obleke ni potreba. Moj novi znanec je natančno in dobrohotno mi vse to razlagal, videlo se je, da je imel nesebično sočuvstvo do novega naseljenca, posebno tako neskušnega kakor sem bil jaz. Mojo nepraktičnost je gotovo takoj spoznal, ko sva se razgovarjati začela. Mej drugim mi je omenil, da je v južni Floridi jako ugodna obrt — to je žagarstvo, za katero ni potrebno posebnega znanja, pa tudi ne velicega kapitala, izplačuje se dobro, posebno temu, ki je „stick to it“ — ameriški izraz, ki se ne da prevesti, in